

Родини

Яків Щоголів

Не блищало сонечко,
Місяць не дививсь, —
Дощ ішов і вітер вив
В мить, що ти родивсь.

Мати молода твоя
Не знесла родин;
Так тепер і підеш ти
По світу один!

Взяв тебе маленького
На руки отець;
Гляне то на тебе він,
То на той стілець,

Де його хорошая,
Милая лягла,
Що от-от нема того
Й часу, як жила.

Сльози покотилися
З його темних вій,
Щоб засхнути краплями
На щоці твоїй.

Напоїли роменом,
Сповили тебе
В пелюшки шовковії,
Кволе та слабе.

Ніч ішла, як всі вони
Безперіч ідуть, —
Одному — щоб мучитись,
Другому — заснуть.

Так і ця ніч рівною
Не усім була:

Без кінця в хоромину
Мук вона внесла.

Вранці сонце виплило
Колом золотим,
В сумний зал ударило
Променем ясним.

Світ і на покійницю
Блиснув із вікна:
Бачилось, що з мармуру
Вилита вона.

Чоло без морщиночки,
Чиста і свята;
Тільки наче блідії
Мовили уста:

"Чим же я тут — вродниця
Винная і як,
Нащо і для кого це
Здіялося так?"

1881